

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΡΑΞΗΜΑΤΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ,

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΙΟΝ 6. (5) Μαΐου 26.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ <i>Πρωτευούσῃ</i> κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς <i>Ἐπαρχίαις</i> κατὰ τριμηνίαν	»	6.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i>	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν <i>Τουρκίᾳ</i> κατ' ἐξαμηνίαν εἰκοσάρις τουρκ.	3.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> τουρκικῆ λίρας.	4.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* πρὸς τὸν ἐκδότην, ὁδὸς Ροδωκείου ἀριθ. 145.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* πρὸς τοὺς ΚΚ. Ἐπιστάτας τῶν Ταχυδρομείων
(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιν καθολογὸς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Ἐδελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύτῃ εἰς τὸν ἰπιθιμότερον οἰουμένην σὺν γράμματι ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν ἢ μυθιστορηματικῶν εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῶν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὄλων διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.

Ἐπιγραφὰς καὶ διαφόρα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χρωματικὰ ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφικὸν τυπογραφικὸν κλ. κλ.

Αἱ παραγγέλαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότη τῷ Αἰδουρίτῳ.

Παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιν εὐρίσκειται ὡσαύτως, τὰ γνωστὰ Γαλλικὸν Λεξικὸν τῆς Συνδιαλέξεως καὶ Ἀναγνώσεως.— Τελευταῖα ἐκδοσις πλήρης, τόμοι 68 εἰς μέγα 8ον καλῶς δεδεμέναι τιμὴ αὐτοῦ δραχ. 238 ἢτοι δραχ. 3—50 ἕκαστος τόμος.— Ὁ ἐπιθυμῶν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἴδιον Κύριον Ποτιν, ἢ πρὸς τὸν ἐκδότην τῷ Ἀδουρίτῳ.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Τέλος πάντων, μικρὸν μου Σατανᾶ!
— Τέλος, πάντων, γέρον μου!
— Τέλος πάντων μὲ καταλαμβάνεις;
— Τέλος, πάντων, σὲ κα-τα-λαμ-βά-νω. Ἐπανελάμβανεν τὸ δαιμόνιον καὶ ἐπαίξε μὲ τὴν ἄκραν τῆς αὐρᾶς του, ὡς ὁ κύριος ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἰς μίαν ἐν τῇ Βουλῇ εὐγλωττον ἀγόρευσίν του, ἐπαίξε χαριέστατα μὲ τὴν κομβολόγιόν του, ὡς ἐπαίξε καὶ μὲ τὰς ἰδέας του καὶ ἐτόλμισεν αὐτὴν εἰς κολλύρια, ὡς ἕτερος μορφώνει κυλίνδρους, ἐν τῇ σφοδρῇ ἀγορεύσει του, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἔγραφα

— Καὶ μὲ ἐννοεῖς πονηρόν;
— Μάλιστα, μάλιστα καὶ σὲ ἐννοῶ καὶ ἤδη ἐσκάλιζε καὶ ἐκαθάριζε τοὺς ὄνυχάς του, ὡς τις κύριος (ὄχι Βουλευτῆς) τοὺς βόθῳ νὰς του κατ' ὄλην τὴν συζήτησιν χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Ἀδουρίτην, ὡς ἐκεῖνος δὲν ἐστράφη πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ καθήμενον, ὅστις ἀπλήδην, ὁ πτωχὸς, λέγων περὶ τίνος πρόκειται, φίλε μου; τὸ καὶ ἢ τὸ ὄχι θέλουσιν οἱ ὑπουργοί; καὶ ἐπειδὴ ἐξερωνήθη τὸ ὄνομά του, μὴ ἔχων τί νὰ ἀποκριθῇ εἶπε καὶ αὐτὸς, παρών!

— Καὶ κατὰ πόσον!
— Ὅσο δὲν ἐννοεῖ ὁ ἴππος τοῦ Κυρίου Ἀστυνόμου τὸν ἀναβάτην του, διότι φέρει ἐπίσκαμμα. Ὅσο αἱ αὐτῶν ἐξοχότητες, πότε εἶναι νύξ καὶ πότε ἡμέρα, διότι τὰ ἔργα τῆς μίαις διακρίνεται ἢ ἄλλη ἐμβροθῆς. Ὅσο οἱ Κύριοι βῆτορες τῆς Γερουσίας, ὅποιον εὐχάρισται προξενοῦν εἰς τοὺς συντάκτας τῶν πρακτικῶν, διὰ τῶν μακρῶν ἀγορεύσεών των. Ὅσο μία κυρία, μὲ πολὺ πνεῦμα, δὲν ἐννοεῖ πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὁ πολλὸς ρομαντισμὸς ὑπὸ τὰς σκιαῶν ἐνὸς κήπου, ὅταν μάλιστα ἀρεθῶς πως, σώφρων νεανίας τῇ προσφέρῃ ἔστω καὶ κατὰ τύχην κατ' ἐσπέραν τὸν βραχίονά του καὶ

— Καὶ τέλος ἀρεῖ, ἐννόησα!
— Μὴ μὲ διακόπτῃς παρακαλῶ! Ὅσο δὲν ἐννοεῖ ὁ ρήτωρ καθηγητῆς τοῦ πανεπιστημίου ἐν τῇ προχρυσῇ ἀγορεύσει του, ὅτι μὲ τὰς μαρτυρίας τῆς μίαις ἀγένετρας, ὡς ἔλεγε, καὶ τοῦ ἄλλου Καθαλλιέρου τὰ ρομαντικῆντα δὲν ἀνασκευάζονται τοῦ ψευδωνύμου Γερμανοῦ αἰ συκοφαντίαι κατὰ τῆς ἐκφυλλίσσεως τοῦ ἑλληνικοῦ γένους, συμβάσης ὡς λέγει, ἕνεκα τῆς πολλοχρονίου δουλείας. Ὅσο δὲν ἐννοεῖ μία σπεῖρα διπλωματῶν ἐν Παιραιῖ, ὅτι ἡ ἀσθένεια τῆς κοινωνίας ἡμῶν δὲν θεραπεύεται μὲ τὰς γοητείας, ἀλλὰ

τὴν θεραπεύουν φάρμακα δραστηρία, καὶ βδέλλαι.
Ὅλα τὰ ἄλλα χημικὰ εἶναι ψευταί, καὶ τρέλλαι.

Ὅσῳ δὲν ἐννοεῖ ἡ ἀφροντίς νεολαία μας τί ἀναμένει ἡ πατρίς παρ' αὐτῆς Ὅσῳ .

— Ἦ ! μὰ ἀρκεῖ !

— Αἰ καλὸ ! καὶ διὰ νὰ ἀρκῆ, ὅσῳ δὲν ἐννοεῖς τέλος, προσθέτω, σὺ Δέσποτα Ἀδδηρίτα, ἐνῶ μὲ βλέπεις σκαλλίζοντα τοὺς ὄνυχάς μου, καὶ κολλυριάζοντα τὴν οὐρὰν μου, τὴν ὁποῖαν ῥίπτω ἐπὶ τῶν ὤμων μου, στρέφω τὰ κερατιδιὰ μου ὡς ὁ κρυὸς τῆς ὠραίας Ἑλλης, καὶ Πολλὰ τὰ ἐτη σας, ἄρχοντες Ἀδδηρίται ! ἔχετε γαῖα καὶ τὸ δαιμόνιον ὑψώθη ἐπὶ τῶν ὀνύχων του, ὑψώθη, ὑψώθη ἐναέριον, ἔφθασε τὴν ὄροφὴν καὶ ἤρχισε νὰ διερχεται διὰ τινος ὀπῆς σκνίδος εἰς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Ἀδδηρίτου, ὅστις ἄμα εἶδε τοὺς ὄνυχάς του νὰ κρύπτονται ἐκράυγασε.

— Δαιμόνιον ! αἰχμάλωτε ! ἐδῶ !

— Τὸ δαιμόνιον, προέβαλεν ἐκ τῆς ὀπῆς τὴν μικρὰν πονηρὰν κεφαλὴν του καὶ ἤρχισε νὰ τρετίζῃ μὲ ἤχον θριαμβευτικόν

Τὴ γυνῆ σου ἐκατάλαβα καὶ τοὺς σκοπούς σου οἶδα
Βαριθὰ μὲ πλέον νὰ ζῶ μὲ μιά ξερὰ ἑλπίδα.

— Δαιμόνιον !

— Ἀνθρώπε !

— Τί σκοπεύεις ;

— Νὰ ἀναχωρήσω μὲ τὸ κατ' εὐθείαν.

— Ἀναχωρεῖς μὲ τὰ σωστά σου τρικέρατον ;

— Μάλιστα, κύριε, μὲ ὅλα μου τὰ σωστά, καὶ τὴν οὐρὰν καὶ τοὺς ὄνυχάς μου φέρω μετ' ἐμοῦ, ἐκτὸς τῆς κόνεως τῶν ποδῶν μου (διότι ἐνδύματα δὲν ἔχω) τὴν ὁποῖαν θὰ τινάζω καὶ φύγω μακρὰν τοῦ τόπου ἐνθα μετατυπώγεται ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη καὶ ἕνας πτωχὸς διάβολος εἶναι ἀνάγκη νὰ φορτώνεται τόσα σώματα Ἀδδηρίτων καὶ νὰ μετακέρη ὡς ταχυδρομὸς εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὅπου δὲν δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς πολιτικῶς, διότι θυμῶνουν αἱ αὐτῶν ἐξοχότητες καὶ

Ἄν προσθεσῆς ἕνα μόνον καππα ἀπὸ γράματα καὶ

ἢ τὸ σῶμα σου φωνάζου ἢ προστίθεις φυλακὰς.

Ὅπου δὲν δύνασαι, οὐχὶ νὰ ἐκφράσῃς ἀλλ' οὕτως νὰ ζῶγραφίσῃς τὴν ἰδέαν σου, διότι ἀμέσως σοφὴ ἀπυνομία ἢ ἐλευθέρια ὡς ὁ ἵππος αὐτῆς εἰς τὰς κινήσεις τῆς, ἄνευ διαταγῆς, προσωποποιεῖται τὴν εἰκόνα καὶ ἔρχεται εἰς ἀντεκδικήσεις κατὰ τοῦ πτωχοῦ πάλιν διαδύλου τοῦ δικυνομέω σου.

— Ὅπου τέλος πάντων, ὁ Δεσπότης μου Ἀδδηρίτης δὲν μοὶ ἐμπιστεύεται, οὔτε μίαν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας του.

— Ὅποιαν πονηρὴ ! σὺ τὰς κρατεῖς ὅλας.

— Πλὴν ἐκεῖνης τὴν ὁποῖαν ἐλάβες σήμερον ἐκ μέρους μιᾶς ὀμο-λογουμένως πνευματώδους Κυρίας καὶ

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμῃς ;

— Νὰ τὴν δημοσιεύσω.

— Διάβολε ! πλὴν περιέχει πολιτικὰ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ νὰ φανῆ ὅτι ἀφοῦ τὸ ὠραῖον φύλλον

ἐπεμδαίνῃ εἰς τὰ πολιτικὰ, τὰ πολιτικὰ μας ἀπεκδύθησαν τὸν ἀνδρεικὸν χαρακτῆρα των.

— Δαιμόνιον ἄφες τοὺς πειρασμοὺς καὶ κατὰβα, πῆδα ! μόλις ἔχω καιρὸν νὰ γράψω, καὶ οἱ ἀναγνώσται θέλουσιν πηδήματα !

— Τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἀναγνώσω.

— Νὰ τὴν ἀναγνώσῃς μάλιστα ! δημοσιεύσιν ὅμως ἔχι ! διότι δ-μιλεῖ περὶ παιδείας, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραξηγηθῶ ἀπέναντι τῶν ἐξοχωτάτων, τῶν ὁποῖων μόνη φροντίς εἶναι ἡ παιδεία τοῦ εἰρηνικωτάτου λαοῦ.

— Τὸ δαιμόνιον κατεπήδησεν ἐλαφρὸν ὡς χρυσάλῃς ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσῃ στενωριῶς.

Καλέ μου Γέρο !

— Σούστ ! Σιγά, τὸν λέγει ὁ Ἀδδηρίτης, μήπως ἀκουσθῶμεν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

— Καὶ ποῦ τὴν βλέπεις ;

— Δὲν ἀκούς τὸν ποδοβολητὸν τῶν ἵππων τῆς

— Λοιπὸν σιγά, εἶπε, καὶ τὸ δαιμόνιον ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν

Καλέ μου Γέρο !

« Ἐλαβον τὸν Ἀδδηρίτην σου, καὶ τὸν λαμβάνω, καὶ εὐχαριστοῦμαι εἰς ἄκρον ἀναγινώσκουσα αὐτὸν χάρις εἰς τὸ μικρὸν τοῦ δαιμόνιου, τὸ ὅσοιόν εἶναι πνευματωδέστατον καὶ χαριτωμένον —

— Ἦ ! εὐχαριστῶ ! ἔχομε καὶ ἐγώ, ὡς ἴδωμεν παρακάτω.

— « Ἀέρι ὅμως μικρὰς ἀληθείας τὸ πτωχόν.

— Καὶ φορτώνεται καὶ τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Ἀδδηρίτου τὸ ταλαίπωρο ! ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ.

« Καὶ βοθοῦμαι μήπως τὸ στείλουν καὶ πληρωθῆ τὸν μισθόν του εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ Μενδρεσέ (καὶ τί καλὸς μισθός !) καὶ κατοικήσῃ ἐπὶ τῆς σκιάς τοῦ πλατάνου, (καὶ τί σκιά !) διότι εὕρισκό-μεθα εἰς κοιτωνίαν ἧτις ἔχει . . . μού, μού, μού . . . »

— Τί ;

— Τίποτε, ἐδῶ ἔχει ὀλίγα πολιτικὰ

Τὸ δαιμόνιον ἐξοκλοῦθησε.

« Ποιὸν μὲ ἤρσεεν ἡ ἐπίσκεψις τὴν ὁποῖαν σοὶ ἐπρότεινε νὰ κάμῃ πρὸς τὰς αὐτῶν ἐξοχότητας καὶ αἱ ἀθωότητες τὰς ὁποίας ἐ-σκόπει νὰ ἀπεθῶνῃ εἰς ἐκάστην αὐτῶν ἀπορῶ ὅμως πῶς ἐξέφυγε τὸ σαταρικὸν μνημονικόν του νὰ συγχαρῆ τὴν σο-δαρὰν παιδείαν διὰ τὴν χερσαίαν ἰδέαν τοῦ νὰ ἰδρῶσῃ τὴν Ναυ-τικὴν μας σχολὴν ἀρκετὰ στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης.

— Τοῦτο ἦτο διὰ νὰ κάμῃ τοὺς ναυτικούς νὰ τὴν ἐπιθυμοῦν πλεόλυτον.

« Κρίμα νὰ μὴν ἦναι ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, διότι τότε ἤθελε μεταφέρει τὴν γεωργικὴν σχολὴν εἰς Ἰδραν. Τί θαῦμα εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος !

Ἡ σοβαρὰ Παιδεία πιστεύομεν διὰ δὲν θέλει δυσαρεστηθῆ διότι αὐτὰ γράφονται ἐπίσης ὑπὸ σοβαρῆς κυρίας . . .

» Ἐν τούτοις γέρο μου (λέγει ἡ ἐπιστολή) σοῦ εὐχαριστῶ διότι διασκεδάσω με τὸν Ἀβδηρίτην σου εἶναι ἀληθὲς ὅτι σὲ πειράζει ἐρίοτε ὁ σατανᾶς σου αὐτὸς, ὅταν τῷ ἐπέρχεται ἰδέα, γὰ ὀμνήσῃ πολιτικά, ἀλλὰ πάντοτε εἶναι μικροβόσκος καὶ χαριτωμένος ὅταν ὑπὸ τὰ νεύματά σου, ὡς βουλευτικὴ γῆφος, πηδᾷ ἐδῶ, κηδῶ ἐκεῖ καὶ τηλεγραφεῖ. Πλὴν . . .

— Αἶ! ἀρκεῖ, ἀρκεῖ.

— Πλὴν τὴν ὑπογραφὴν, νὰ σὲ χαρῶ γέρο μου. . . .

— Ἄ! διάβολε! τὴν ὑπογραφὴν . . . ἔγι σὺ ἀλλ' οὔτε πνευματικὸς δὲν τὴν μανθάνει. Πλὴν ἔλα, πῆδα μέχρι Σύρου μετὰ προσοχῆς ὄμως, διότι ἐκεῖ, μικρὸ μου Σατανᾶ, ἡ κοινωνία συγχάζει εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐξομολογεῖται καὶ εἶναι μὲν συνηθισμένοι νὰ βλέπωσι διαβόλους μὲ κέρατα ζωγραφιστούς, ἀλοφάνερον ὄμως δὲν εἶδον ποτὲ καὶ καταλαμβάνεις, ὅτι . . .

— Καὶ καταλαμβάνω, ὅτι . . . Ὅτι, ὁ καλὸς οἰκοκύριος δὲν θὰ πίνῃ πλέον τὰ 20—30 φακοβόλιά του τὴν ἡμέραν καὶ ἡ καλὴ του δὲν θὰ πληρώνῃ πολλά πλυτικά ἀλλὰ θὰ οἰκονομῇ καὶ αὐτὴ τὰ μικρὰ τῆς ἐξοδα διὰ τὸ μπακλαβᾶ ἢ τὸ μπουρεκάκι τῆς διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν τὸ φθιασιδάκι τῆς.

Ὅτι τινὰ χαριτόβρυτα κοράσια δὲν θὰ κλώθουν ἀδιάκοπα εἰς τὰ παράθυρά των, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ τὰ μαυρίζῃ ὁ ἥλιος, ὥστε νὰ μεταχειρίζονται τόσα πασαλείμματα ὅσα καλύπτουν σήμερον τὴν παρθενικὴν Λιδῶν. . . .

Ὅτι, αἱ ἀριστοκρατικαὶ καλλοναὶ θὰ γίνουσι αἰσθηματικώτεροι πιεστεῖοι . . . ὥστε ὁ ἐπὶ ὄνου νεωτερισμὸς νὰ δίδῃ τὴν ἀπλοῦσιν ἰδέαν τοῦ ἀνετικῆς αὐτοῦ περιπάτου.

Ὅτι οἱ κύριοι Λυκαίραρχοι, οἱ νέοι Σωκράται καὶ Πλάτωνες θὰ ἐνοήσουν τὸ — tropo lousso — τῶν οἰκοτρόφων μαθητῶν των καὶ δὲν θὰ ἐνισχύωσι τὴν πρώτην βᾶσιν τῆς διαρροῆς. . . .

Ὅτι ἡ Τελωνιακὴ ἐξουσία θὰ ἐννοήσῃ, τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν μου καὶ μετὰ θάνατον, καὶ δὲν θὰ κλείῃ τοὺς ἐφθαλμοὺς διὰ νὰ ἀνοίγῃ τὰ θυλάκια.

Ὅτι ὁ κύριος Γαμίας θὰ εἶναι πάντοτε εὐγενὴς εἰς τὰς πλ. πρῶμας τῶν συντάξεων . . . ἐλιγώτερον ὄμως λαλεῖ . . . καὶ πλειότερον καλόφρενος, (ἂν ἐννοοῦμεθα) χωρὶς νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζωγραφίσωμεν τὸ ποικιλοκέντητον σκοινίον του καὶ τὸ λευκὸν του ἐμπροσθόπικνον, καθ' ἣν στιγμὴν χαριεντίζεται, ἐξοφλῶν ἐντάγματα.

Ὅτι ὁ Κύριος Ἰωάννης Ἀστυνόμος τέλος θὰ περισταλῇ ὀλίγον εἰς τὰς ἐλευθέρως κινήσεις του, φοβούμενος μὴ ἀπαντήσῃ τὸν διάβολον.

Ὅτι ὁ κύριος Νομάρχης δὲν θὰ φκίναται τότῳ τυπικῶς καθόσον ἀφορᾷ τὴν διευκόλυνσιν τῆς μετατοπίσεως τῶν Φαρισαίων διὰ τὴν νέαν Παναθῆν των. διότι ὅλοι ἄνθρωποι εἴσατε, γέρο μου, καὶ ἐγὼ διάβολος.

Ὅτι ἡ ζωγρά νεολαία δὲν θὰ μιμῆται τινὰς γέροντας, ὅταν εὐρίσκωνται εἰς ἐν δωμάτιον τῆς Λέσχης, ἐξετάζοντες τὰς φυσιογνωμίας τῶν ἀναχέρας των συμβολικῶν ἀπεικονισμάτων, μήτε θὰ πλανῶνται τὴν νύκτα ἀδιάκοπα εἰς τοὺς στενοδρόμους, διότι ὁ διάβολος ἐμφανίζεται παντοῦ, ἐδῶ, ἐκεῖ, καὶ ὁ διάβολος φοβίζει: ἂν καὶ μὰ τὴν οὐρανὸν μου! δὲν ἔγω καὶ τί ἄλλο νὰ κάμω, ἀφοῦ ὁ Σακελαριάδης καταδιώκεται καὶ δὲν συλλαμβάνεται!— ὥστε αὐτὰ καὶ ἄλλα περιλαμβάνει τὸ ὅτι σου, ἂν ἐκατάλαβα.

— Κ' ἐγὼ ἠξεύρεις, τί ἐκατάλαβα;

— Μάλιστα ἠξεύρω . . . Ὅτι . . . ὅτι . . . ὅτι εἶπα τόσα δε, χωρὶς νὰ κάμω οὔτε ἐν πῆδημα.

— Εἶσαι λοιπὸν παμπόνηρον καὶ μὲ ἀπασχολεῖς μὲ

— Μὲ φαντασμαγορίας θέλεις νὰ εἰπῆς, ὡς τις ὑπουργὸς τὴν προχθὲς ἐν τῇ συζητήσει τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐχαρκτήρισε τοὺς λόγους τοῦ ῥήτορος ἐριάλτου μιᾶς ἐξοχότητος. Αὐτὸ, κύριε Ἀβδηρίτα πολιτικὸς σκοπὸς . . . Αἶ! . .

— Ἄφες τὰ πο-λι-τι-κά!

— Λοιπὸν! . . . Ἴδου ἰδιωτικά. ἠξεύρεις, ὅτι τὰ Τσιτζίνα, ἀπὸ τινος ὑπῆρξαν τῆς ἡμέρας τὰ νέα καὶ ἡ Καλλιφρονία τινῶν σπουδαίων ἐφημεριδῶν καὶ δικηγόρων καὶ μαρτύρων κα', καὶ, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι πολλὰ στρεβλά καὶ κακῶς ἔχοντα παρεστάθησαν, ὡς ἀληθῆ καὶ ἀναγόμενα εἰς τὰς τελευταίας προσωρικὰς θελήσεις τοῦ μακαρίτου, τὰς ὁποίας ἢ ποτὲ κυρία Τσιτζίνα, ἢς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ παατηρήσωμεν, παρέλειψε νὰ τηρήσῃ μεθ' ὅσης ἔδει εὐλαθείας ἀπόδειξις, τῶν λεγομένων μου εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ὡς μανθάνω, καὶ μάθε καὶ σὺ μετὰ θετικότητος, Κύριός τις ἀπώτατος συγγενὴς τῆς Κυρίας Τσιτζίνα διετρέφετο ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Στουρνάρη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐνθα ὡς λέγεται λαβὼν γυναίκα διὰ σκανδαλώδους πράξεως, μετέβηεν αὐτὴν ἐσχάτως ἐνταῦθα Ἀλλὰ τοσαύτην ἀποστροφὴν ἠσθάνετο δι' αὐτὴν ὁ Τσιτζίνας ὥστε ῥητῶς ἀπαγγέρουσε τὴν ἐνωπίον του ἐμφάνισιν τῆς. . . . Ἦδη τὸ ἀποστρεφόμενον ὑπὸ τοῦ μακαρίτου εἶναι τὸ λίαν φιλούμενον τῆς ζωῆς Κυρ. Τσιτζίνα, καὶ ἂν ἔχεται ἀληθείας, ἐρωτῶμεν, εἶναι τοῦτο εὐλάθεια πρὸς τὰς τελευταίας ῥητὰς θελήσεις τοῦ μακαρίτου;

Εἰς ταῦτα γενικώτερον θέλω ἐπικνεθῆαι ἂν θέλῃς, ἥδη ὅτε τὰ γραφόμενα ἡμῶν δὲν φαίνονται ὅτι σκοπὸν ἔχουν τὴν προκαταλήψιν τοῦ κοινού ἢ τινος δικαστηρίου ὑπὲρ τοῦ ἐνός ἢ τῆς ἄλλης.

— ἠξεύρεις . . . ὅτι ὁ Κύριος Π . . .

— ἠξεύρω ὅτι παρέλειψες πολλὰ οὐσιώδη

— Μὴ γὰρ πικρῶ ἀφοῦ ὁ α τὰ νομίζεις πολιτικὰ καὶ πᾶν τὰ πικρὸν τὸ θεωρεῖς ἐπιλήψιμον καθὼς ὁ φίλος μου Κύριος . . . ἢς μὴ τὸν ὄνομάσω, θεωρεῖ τὸ νόμιμον, ὅτι εἶναι πάντοτε καὶ ὀκταῖον' καὶ ὅτι . . .

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ . . .

Σεβαστέ μοι διὰ τὸ γῆρας καὶ γαριβότατε διὰ τὸ πνεῦμα φίλε μου Ἀδδηρίτα!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἐν Πειραιεὶ 5. Μαΐου ὥρα 4. Μ. Μεσον.

Παραδόξως, τοῦτέστι παρὰ τὰ σήμερον εἰθισμένα, ἐξεπλήρωσες τὴν ὑπόσχασίν σου ἀποστείλας μοι ἐν μιᾷ ἡμέρῃ τὴν πρώτην τετρακτύδα τῶν πρωτοτύπων Ἀδδηρητικῶν συγγραμμάτων σου. . . .

— Τίς εἶναι πάλιν ὁ ἐπιστολογράφος αὐτός; παρξενεύεσαι ἴσως, καὶ ἐρωτᾷς ὁ πνευματώδης σὺ, ὁ αὐθέντης τοῦ διαδόλου, σὺ ὁ δυνάμενος μὲ τοῦ; ὄνομας καὶ μὲ τὴν οἰρὰν τοῦ. . . (ἀγνοῶ πῶς ὀνομάζεις τὸν ὑπαγεῖόν σου τὸν ἀθάκτιστον) ὁ δυνάμενος, λέγω, νὰ σπαράξῃς ἢ νὰ πνίξῃς ὅλους τοὺς θνητούς τῆς ὑδρογείου, διότι, ὡς λέγεις, ἐφ' ὅλης τῆς ὑδρογείου πηδᾷ ὁ διάβολός σου, δηλαδὴ τὸ πνεῦμα σου τὸ παγκόσμιον.

Μὴ βιάζεσαι πολῦτιμέ μου Ἀδδηρίτα, ἀδελφὲ τοῦ ἀειμνήστου Δημοκρίτου τοῦ καταλιπόντος τὰ κώλα ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις! Ἡ ἰδῆ; τίς εἶμαι, καὶ ἂν σ' ἀρέσω τάξον με εἰς οἰκάνθηποτε θέλεις βαθμίδα τῶν ἀπαρκεμῶν πρωτοτύπων συναυρίων σου, εἰς τῶν ὀπίσθων τὴν κεφαλὴν κατέβη νὰ μαρφώσωσιν ἡθικῶς, διὰ τῆς σατυρικῆς διδασκαλίας τὸ ροῦμον, τὸ πνευματῶδες, τὸ φιλόκαλον κοινὸν τῆς πρωτεύουσας, ἐν ἧ κατ' εὐτυχίαν καὶ διαμένουσιν. . . . Εἶδὲ μὴ, ἀκριβέ μου φίλε, μειδιάσων σατυρικῶς, καὶ μὲ ὅλην τὴν Ἀδδηρητικὴν σου μεγαλοπρέπειαν ἐκσφενδόνισόν με ὅπου σοι δοῖται, διότι τέλος πάντων τὸ παῖγμα οὐκ ἔσται μέγα τι, καθὼς προσελυσόμενον (βλέπεις ἑλληνικὰ τῆς νέας Σχολῆς;) ἀπὸ ἓνα Ἀδδηρίταν.

Καὶ λοιπὸν, πεμφίλιτατέ μου, σοὶ λέγω πρῶτον καὶ κατ' ἀρχάς, ὅτι ἀνέγνων ἀπνευστί, ὡς ἔλεγον ἀξιώτιμός τις ἐγκυκλιογράφος περὶ τοῦ φαρμακιδείου τόμου, τὰ τέσσαρα τυπογραφικὰ φύλλα σου, καὶ σημείωσον καλῶς, ὅτι τὸ ἀπνευστί τοῦτο εἶναι πρᾶγμα σπάνιον δι' ἐμὲ τὸν βᾶθμον καὶ δεινῶδη ἀγοντα τὴν ζωὴν' ἐννοεῖς δὲ καὶ σὺ τώρα, ὅτι τὰ πρωτότυπά σου δὲν εἶναι πάλτε, γέλασε, καὶ ἴσως ποτὲ, τίς οἶδε; πρᾶγμα πιθανὸν λίαν, καὶ λίαν δυνατὸν, ἐλθόντος τοῦ πληρώματος τῶν χρόνων, ἴσως λέγω ποτὲ, τὰ ἴδιαισιν οἱ τρισέγγυχοί σου τεταγμένα ὡς ἔργα κλασσικὰ καὶ κοινωσικῆ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ πανεπιστημίου τῆς ἀνατολῆς, ὅπου ἄλλα χειρότερα ἐκλασίσθησαν ἄχρι τοῦδε' (κατὰ τὸ γαλλικὸν classer, διότι ἤξεύρεις καὶ γαλλικὰ διάβολε!)

Καὶ ἰδοῦ, ὦ τοῦ θαύματος, ἀπετεινάξα τὸν ἡθικὸν λήθαργόν μου, ὅς ἂν ἀληθῶς μὲ ἤγγισε τὸ ηλεκτρικόν, τὸ μαγικὸν ὀνόχιον τοῦ δια-

βολιδίου σου, τοῦ ὁποίου ἔρωσ (καὶ τοῦτο νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσῃς), σοὶ ἐξομολογοῦμαι ὡς ἀληθῆς Πειρησότης, δὲν μοὶ ἤρεσαν τὰ κέρ. . . πῶς τὰ λέγεις;— διότι. . . . καὶ διότι τέλος πάντων δὲν ἐννοῶ κατὰ τί χρησιμεύουσιν εἰς τὸ φιλόκαλον κοινὸν τῆς πρωτεύουσας. . .

Συγχωρήσόν με, λευκόγερέ μου φίλε, διὰ τὰς παρεμβάσεις μου καὶ τὴν πλησμονὴν τῶν ἐπιθέτων, διότι αὐταὶ κα' ἐκεῖνα εἶναι μία τῶν μεγαλειτέρων ἀδυναμιῶν μου, ὡς ἂν ἤμην ἀπόγονος τοῦ πνευματώδους καὶ τρισμακαρίτου Ἰσπανοῦ τοῦ περιωνίμου, λέγω, Σάγγιου Πάρσα, ὅστις ἐπροσπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἰππότην σου, ὅτι δὲν ἦτον μαγευμένος, ἢ ὡς ἂν ἤμην προσήλυτος τῶν νέων ποιητῶν τῶν ἐπιδικονόντων κατ' ἔτος τὰ ὄφρα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἑμπολαίου Ἑρμού. . .

Καὶ ἀφοῦ ἀνέγνων σε ἀπνευστί, καὶ ἀφοῦ ἀπέσεισα τὸν ἡθικὸν λήθαργον, τί φαντάζεσαι, ἀστειε μου κλισμοπολίτα, ὅτι μοὶ ἐνέπνευσε τὸ δαιμονιδίόν σου;— Νὰ γράψῃς; ἐρωτᾷς σὺ.— Ναί, σοὶ ἀποκρίνομαι ἐγώ' ἀλλὰ νὰ γράψω τί; ἐρωτῶ εὐθὺς.— Σάτυραν;— ἄπαχε τῆς τόλμης!— Πολιτικὰ;— Ἄπαχε τῆς θυσότητος!— Μυθιστορήματα;— ἄπαχε τῆς εὐθυθείας.— Ποιήματα ποικίλα;— ἄπαχε τῆς κουφότητος!— Τί διάβολο λοιπὸν θὰ φλυαρήσῃς; Καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου, Κύριε, διότι τέλος πάντων ἡμεῖς ἡ συντακτικὴ ἑταιρεία, αὐτὰ τὰ τέσσαρα εἶδη γράφομεν πρὸς τακτοποιήσιν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, σάτυραν, πολιτικὰ, μυθιστορήματα καὶ ποιήματα ποικίλα, καὶ μάλιστα ὅλα πρωτότυπα' καὶ ἡ εὐγενεία σου ὁ ἀνώνομος, ὁ ἀγνωστος εἰς τὴν φιλολογικὴν χορείαν τῆς νεωτέρας ἑλλάδος ἔργεσαι μὲ τόσῃ χονδροπρέπειαν ὡς ἂν ἦσο συντάκτης ἐφημερίδων φερουσῶν ὀνόματα θηλικὰ, νὰ μᾶς ἀποκαλέσῃς, πολμητίας, θρασείς, εὐθύθεις, καὶ κούφους; . . . μὲ συγχωρεῖς, Κύριε, σοὶ τὸ λέγω οὐχὶ πρῶτον ἀλλὰ τελευταίαν φοράν, μοὶ προσξενεῖς οἰκτον, καὶ μὲ ἀναγκάζεις μὲ ὅλην τὴν περυσινὴν ἡμῶν γνωριμίαν ἐν Πειραιεὶ νὰ δὲν λέγω περισσότερο, ὑποθέτων ὅτι ἔχεις ἱκανὸν πνεῦμα νὰ ἐννοήσῃς ἓνα Ἀδδηρίταν.

— ὦ! σοὶ ἐξομολογοῦμαι Δέσποτα! . . . (ποῦ διάβολο εὐρήκεις αὐτὸ τὸ Δέσποτα: καταδέχθῃς νὰ μιμηθῇς τὸν μεταφραστὴν τοῦ Δεσάζου; Σοὶ ὁμολογῶ, ὅτι πνεῦμα δὲν ἔχω εἰμὴ σμικροτάτης δόσεως' ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν οἱ συντάκται σου γράφουσι μὲ τόσῃ συγκατάβασιν ἱκανότητος καὶ μὲ τόσῃ σαφήνειαν ἰδεῶν καὶ λέξεων, ὥστε δύναται νὰ τοὺς ἐννοῇ καὶ ὁ εὐθετέρος Ἕλληνας' (ἂν διδεται Ἕλληνας καὶ εὐθέτης) κατὰ τὴν σαφήνειαν δὲν ἐρμολογοῦσι βεβαίως τὸν Ἀριστοτέλην, οὔτε κατὰ τὴν γλῶσσαν τὸν Θεουκιδίδην ἢ τὸν εὐαίσθητον Σόκην, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ δύο μισοῦνται. . . . ἑαυτοὺς.

— Ἀλλὰ συγχωρήσόν με Κύριε, νὰ σε διακρίψω' ὅλα καλὰ ὅσα λέγεις. . . δηλαδὴ ἐκατάλαβα ἀλλὰ δὲν ἐννόησα τί εἶπες, διότι εἶχον τὸν νοῦν μου εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἀδδηρητικῆς ὕλης. . . τὰ βουλευτικὰ σόματα ἤρξαντο συνεδριάξαι. . . . ἂν θέλῃς τελείω-

σον, και δός μοι νά ἐννοήσω τί ζητεῖς και τί σκοπεύεις νά γράψης ἀφού μας προσέβαλες

— Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! τὰ τέσσαρα ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα, ὡς ὁ μέγας ἥρωε τῆς Μάγνης ἐφιλοτιμήθητε νά αἰκισιοποιήθητε κατά τήν πρώτην εὐγενῆ ὁρμήν σας δέν σας τ' ἀφίνω ἀνευ τακτικῆς ἀγωγῆς περιβάλλωμαι ἕκαστον αὐτῶν ὁσάκις γράφω μυθιστόρημα, ποίημα, σάτυρον ἢ πολιτικά. . . . Τώρα, μ' ἐρωτᾷς τί σκοπεύω νά γράψω; ὦ! ἔχω πλῆθος νά γράψω, χάρις εἰς τόν διαβολίσκον σου, και γελοῖα και σοβαρά και στίχους και μυθιστορήματα, θά γράψω κάτι τι τὸ ὁποῖον δέν ἔλθεν ἀκόμη εἰς τόν νοῦν οὐδενός τῶν ἀξιολόγων συντακτῶν σου; και πρῖν ἢ ἀρχίσω νά γράψω τὸ πρωτότυπον αὐτό, συγχώρησόν με εἰς δευτέραν ἐπιστολήν νά ἀνατέμω πρῶτον, συντόμως ὅσον μοι ἐνεστι και ζωηρῶς, με τήν σύμβλην τῆς ἠθικῆς φυσιολογίας τὰ συγγράμματά σας τὰ Ἀθηναϊκά τὰ πρωτότυπα, διὰ νά ἴδωμεν τί διαβολοδιόρθωσιν θά φέρῃ εἰς τὰ ἔθνη και τόν νοῦν ἡμῶν και τῶν τέκνων ἡμῶν ὁ Ἀθηναϊκός σας διάβολος με τὰ πηδημάτά του, τὰ κέρατά του, τήν ἐκτομμυριόλευγον οὐράν του και τὰ μυριόμετρα ἐνύγιά του, δι' ὧν τόν ἐπείρισσε, ὡς ἂν ἐδανείσθης τι ἀπό τὰ δάκτυλα και τὴ σιγήραν τοῦ διαβόλου τοῦ Ἀρμάνδου Λουίζη, ἐνός τῶν μέλλων εὐθίων μυθιστορικῶν ἡρώων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μικρόν μου προσίμιον, ἀγκυρατὴ, διότι ὅλοι ἔχουσι προσίμια. Και αὐτοὶ προσέτι οἱ ἐν τύφῳ ἀξιοῦντες, ὅτι τὰ ἀποφύγουσιν ἐντελῶς, και αὐτοὶ ἀκριβῶς τούτο λέγοντες προσίμια γράφουσι, και παράδειγμα ζωντανόν ἔστω ὁ διαφροστερῆς Σχολάρχης τῆς ἀναγεννηθείσης ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰ προλεγόμενα τῶν ἀπάντων αὐτοῦ.

Ἀναβλεπόμεθα, ἀναβλεπόμεθα, τριπέδικαστέ μου Ἀθηναῖτα. . . . ἂν θέλῃς.

Ὁ θερμότατος ἐν ψυχῇ φίλος σου

ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ.

Καλέ μου ἐπιστολογράφε!

Βλέπεις, ὅτι ὁ Ἀθηναῖτης, ἀσμένως ἐδέχθη τήν δημοσίευσιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς σου, και εὐλαβῆς εἰς τὰ πρωτότυπα τῆς ἑλληνικῆς εὐφυίας, οὔτε τήν ἐπιθετομανίαν αὐτῆς ἠλλάττωσεν, οὔτε τήν γονδροσπρέπειαν ἐλεπούργησεν, ἀλλ' οὔτε ἠθέλησε νά σε φοβήσῃ διὰ τῶν κερατιδίων τοῦ δαιμονίου του, τῶν ὁποίων τήν πονηρίαν δέν θέλεις νά ἐννοήσῃ; ἂν και σύ πονηρέ! δεικνύεις τάσιν ἐπικρίσως.

Γράφε μας λοιπόν, φίλτατε, γράφε, καθὼς ὑπόσχεσαι εἰς τὸν Ἀθηναῖτην, ἢ τοῦ διαβόλου τὰ πηδημάτα; διότι τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς ἡμῶν, νά κεντήσωμεν τήν ἑλληνικὴν ἑμιλλαν, τὸ πνεῦμα, τὸν νοῦν, τήν καρδίαν τῆς νέας γενεᾶς ὅπως διὰ τῆς συγγραφῆς μορφωθῇ ὁ μεταξὺ τῆς νεολαίας ἡμῶν μὴ ἐννοούμενος εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀξίαν κοινωνικὸς δεσμός, ὁ καθιστῶν ἀγαθοὺς πολίτας και ἐγγυώμενος τὴν συντήρησιν τοῦ μόνου κληροδοτήματος τὸ ὁποῖον ἐγκαταλείπουσιν οἱ ἐν ψιᾷθῳ θνήσκοντες, ὡς οἱ Φωκίῶνες πατέρες ἡμῶν. . . .

Ὅπως ἂν ἐννοηθῶμεν!

Ἐξέωσο— Ἀναμένομεν τὸ πρωτότυπον ἐν πρωτοτύποις.

Τὸ κάτωθι ἀπεστάλη ἡμῖν ὑπὸ ἀγνώστου· δεχόμεθα τὴν καταχώρισιν αὐτοῦ πλὴν τὴν παρακαλοῦμεν πλειοτέραν προσπάθειαν νά καταβάλῃ εἰς τὴν ἔκφρασιν ἂν σκοπῇ νά μᾶς ἀποστέλλῃ ἐνίοτε τοιαῦτα.

ΓΡΙΦΟΣ.

Εἶμαι λέξις και δασεῖα
Φέρω ὄχι φανερὰν,

Πρᾶξιν ἀπεχθῆ σημαίνω,
Και εἰς ἄκρον βδελυράν!

Ἄν μου βγάλης τὴν δασεῖαν,
Τότε γίνωμ' ὄκληρός,

Και καθένα βασιανίζω
Ὡσὰν ὑπουργὸς σκληρός!

Ἄν μου κόψῃς τὸ στοιχεῖον
Ὅπερ φέρω ἔς τὴν ἀρχήν,

Τότε μεταξὺ τῶν ζώων
Μ' ἀπαντᾷς εἰς τὴν Γραφήν.

Μοὶ προσθέτεις ἓνα κάππα;
Σῶμα γεωμετρικόν.—

Ἄν κ' εὐρίσκαται ἐντός μου
Ἀάθος ὀρθογραρικόν.—

Ἐνα ταῦ ἀντὶ τοῦ κάππα
Θέσσε τώρα παρευθῆς,

Ἐ τοῦ ἀνίγματος τὰς λέξεις
Μὲ εὐρίσκεις, ἂν ποθῆς.

(ἡ λύσις ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ).

Η ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 5.)

Ἢ! τότε βέβαια ὑπάρχει ἀληθὴς εὐδαιμονία, διότι τὸ χρῆμα μόνον δὲν μεταβάλλει τὸ χρῶμα του, καὶ ἐννοεῖς, ὅτι εἰς χεῖρας ἐπιτηδείας δὲν χάνει ἐκ τῆς ἀξίας του· καὶ εἰς τὴν γῆν αὐτὴν νὰ τὸ θάψῃς πληθύνεται.

Ἐνῶ ἡ γυνή! . . . γυνὴ εὐμετάβλητον — *la donna è mobile* — καὶ καθ' ἑκάστην εἰς τὰ θεάτρα, εἰς τὴν κοινωνίαν τὰ παραδείγματα δὲν εἶναι σπάνια.

— Ἐταξιδεύσατε πολὺ φαίνεται; ἠρώτησεν ὁ Σκολούδης, ἀτενίσας ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἂν ἔλεγε, πολλῶν ἀστέων γνώσις διέφθειρέ σε. . . .

— Πολύ! τὴν Ἰταλίαν ὀλόκληρον, κατὰ μέρος τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀμερικὴν μέχρι καὶ τῆς Βραζιλίας· ἡ ἀνατολὴ δὲ ὑπῆρξε τὸ ἀλλάβητον τοῦ ἐμπορικῶν σπουδῶν μου.

— Δὲν ἀπορῶ λοιπὸν, ἂν σὰς βλέπω μετὰ πολλῆς περισκέψεως ἐξετάζοντα τὸν συζυγικὸν βίον.

— Τὸν συζυγικὸν ἔρωτα, εἰπῆτε, ὅστις σήμερον κατέστη χίμαιρα.

— Χίμαιρα! . . . ὦ ξένη! ὁποῖα πλάνη! Πλὴν τὸν συζυγικὸν ἔρωτα, ἔδωκεν ὁ Θεὸς, ὡς τὴν μόνην ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν τῆς διαβατικῆς αὐτῆς ὑπάρξεως. — Ὅποια πηγὴ εὐδαιμονίας εἶναι ἡ ἐρώσα καρδιά συζύγου!

— Μὴ δά τόσον ὑπέρμαχος! Διότι φίλε, μύθος ὁ ἔρωσ, δὲν ὑπάρχει.

— Τὸ ἰσχυρίζεσθαι, δὲν ἀποδεικνύει πάντοτε τὴν ἀποφθεγματικὴν ἀλήθειαν! εἶπεν ὁ Σκολούδης, καὶ τὸ γηραῖον ἦθος του ἐπέβαλε τῆς πεποιθήσεως τὴν ὑπεροχὴν· ὁ ξένος ἐξεπλάγη εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς πολιᾶς ἐκείνης κεφαλῆς.

— Ἀλλὰ πῶς ἀποδείκνυται; ἠρώτησε μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος.

— Διὰ τῆς καρδίας, ἀπεκρίθη ὁ Σκολούδης.

— Καλέ μου, φίλε, ἀναμφιβόλως ἠράσθης, ἐν τῇ νεότητί σου.

— Ἢ! καί! ὑπέλαβεν οὗτος· καὶ κρύφιος τις στεναγμὸς διήλθεν τὸ κενὸν στήθος του καὶ ἀπῆλθεν ὡς θερμὴ πνοή, τὴν ὁποῖαν ἀρπάζει βίπῃ πνεύματος.

— Καὶ ἐπὶ τινι σκοπῶ;

— Σκοπῶ! ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς εὐδαιμονίας, αὐτὸς ἦτο μόνος σκοπός.

— Ἢ! καλέ μου! καὶ τὸ ἐπιδιώκειν τὴν σαυτοῦ εὐδαιμονίαν τοῦτο ὀνομάζεις ἔρωτα; Ὁμολόγησον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιζητεῖ τὴν ἡδονὴν καὶ ὑπεραγαπᾷ τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα παρέχουσιν αὐτῷ πλειοτέραν· ἀπόδειξις δὲ, ὅτι ἂν παύσῃ τις νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐρωμένην του εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ καὶ δεύτερον εἰς αὐτὴν, καὶ ὅτι ποτὲ νεᾶνις τρυφερὰ δὲν ἠράσθη γέροντος. Ἐκτὸς ἀπὸ συμφορόντος, διότι συμφέρον καὶ πάλιν συμφέρον διοικεῖ τὸν κόσμον τοῦτον.

Εἰς τὴν Γαλλίαν λόγου χάριν αἱ γυναῖκες ἐρῶνται ἕνεκεν ματαιότητος μᾶλλον ἢ αἰσθημάτων ἀληθοῦς· αἱ ψυχρότεραι καρδίαι καλύπτονται ὑπὸ τὴν δολοστοκίαν χροιάν τῆς ἐρωτοτροπίας.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν ὁ ἔρωσ εἶναι ὡς ἡ ἀνάγκη τῆς τροφῆς.

Εἰς μόνην τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὁ ἔρωσ ἐλατρεύετο ὡς ἐφορεύων Θεός. Πᾶσα δὲ χώρα ἔχει καὶ ἴδιον τρόπον τοῦ ἐρᾶν, γενικῶς ὅμως τὸ συμφέρον εἶναι ἡ ἐπισφράγισις· καὶ εἰς τὸ γενικῶς αὐτὸ ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ περιλάβω καὶ τοὺς τόπους τούτους, ἔνθα — ἔρωσ — κατέστη ταυτόσημον τοῦ — δίψα — τὴν ὁποῖαν τὸ συμφέρον μόνον καταπαύει· τὰ λοιπὰ πλάνη. . . .

— Ἢ! ἄφες! ἄφες τὴν πλάνην μου, ἂν εἶναι πλάνη ἡ πεποιθήσις μου, ὅτι σήμερον ὑπάρχει τοῦλάχιστον ἀπόλαυσις συζυγικοῦ ἔρωτος.

— Δὲν ἀποφέρω γνώμην, λέγω μόνον, ὅτι ἐν τῇ ἀπλότῃ τῶν ἠθῶν ὅτε τῆς παρθένου τὰς παρειὰς ἐκόσμηε μόνον τῆς σεμνότητος τὸ ἐρύθημα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέβλεπον μόνον ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἀπευθύνωσι δέησιν πρὸς τὸν Ὑψιστον, τότε βεβαίως ὑπῆρχεν ὁ ἔρωσ, ὁ ἀγνός ὡς ἡ χιών, ἥτις δὲν ἤγγισε τὴν γῆν καὶ ἠδύπνους ὡς τὸ παρθένον ῥόδον· συνέπεια δὲ τούτου ὁ συζυγικὸς ἔρωσ, διότι τὴν γυναῖκα ἐστόλιζον αἱ ἀρεταὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ μόνη αὐτῆς μέριμνα ὑπῆρχεν ἡ οἰκιακὴ σπουδή.

Σήμερον ὅμως, ὅτε τὸ παρθένον ἐρύθημα ἐγένετο τεχνητὸν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀτενίζουσιν εἰς τὰ θεάτρα, τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τὸ περικλείον τὸ τέλειον τῆς ψυχῆς, ἐτάφη ὑπὸ τὸ παιπάλωμα τῆς λευκοκόνας καὶ ἐδηλητηριάσθη ἐντὸς τοῦ ψιμμουθίου· ὁ δὲ συζυγικὸς ἔρωσ, μετετρέπη εἰς πολύτιμα πετράδια, εἰς ἐξωτερικοὺς καλλωπισμούς. . . .

— Ὁμολόγησον ὅμως, ξένη μου, ὅτι τὸ παραδειγμα τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας παρέχει καὶ ὁ σύζυγος καὶ

— Ἄλλο ζήτημα τοῦτο· καὶ λύεται πάντοτε συναπειρᾷ τῆς ἀρχῆς ἢν ἤθελες θέσει; . . .

Ἐνταῦθα διεκόπη ἡ περαιτέρω συζήτησις ἐμφανισθέντος τοῦ ὑπηρέτου καὶ εἰπόντος ὅτι, μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἐπεριμένοντο.

Χωρὶς νὰ χρονοτριβήσουν ἐπέβησαν τῆς πρὸ τῆς θύρας ἀμάξης καὶ μετὰ δέκα τῆς ὥρας λεπτὰ ἀνῆρχοντὸ τὴν κλίμακα τῆς Κυρίας Ὡσὺς περιττὸν δὲ νομίζοντες, νὰ περιγράψωμεν τὸν τρόπον τῆς ὑποδοχῆς, λέγομεν μόνον, ὅτι μόλις ἐφθασάν καὶ ἡ Κυρία . . . μετὰ πολλῆς φιλοφρονήσεως ἀπευθύνασα τὰς συνήθειαι προσφωνήσεις ὠδήγησε τοὺς ξένους τῆς εἰς τῆς ὑποδοχῆς τὰ δώματα καὶ ἀποταθεῖσα ἰδίως πρὸς τὸν ξένον ὅτι ὁ κύριος Σκολοῦδης εἶπε:

— Κυρία σὰς συνιστῶ τὸν κύριον Ἀστέρην, εἶναι ὁ καλὸς φίλος τῆς οἰκογενείας σας.

— Ἄ! τέλος πάντων πόσω χαίρω διὰ τὴν ἀριζίν σας, ἐλπίζω ὅτι θὰ σὰς ἔχωμεν δι' ὀλίγας ἡμέρας;

— Ἀδύνατον Κυρία!

— Καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἀυτοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ, πλὴν ἀναχωρῶ, τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς σήμερον, μὲ ἐπιγίγουσιν υποθέσεις τινεῖς· βεβαιωθῆτε ὅμως, χωρὶς νὰ σὰς κολακεύσω, ὅτι τὴν μικρὰν ταύτην λοξοδρομίαν χάριν ὑμῶν ἔκαμα, καὶ δι' ἓνα ἔμπορον τοῦτο λέγεται μικρὰ θυσία, ἀν ὄχι ζήμια· πλὴν τί νὰ γίνῃ κατέχιστο, προσέθηκε μειδιῶν, μαγνίτην, ὅστις καὶ πάλιν καὶ πολλάκις ἴσως θέλει μὲ κάμει νὰ στραφῶ πρὸς ὑμᾶς.

Ἡ κυρία ἔδωκε φαίνεται τὴν εὐάρεστον ἐξήγησιν εἰς τὴν φιλοφρονῆσιν ταύτην καὶ διὰ τοῦτο δύο περιπλέον πτυχιὰ ἐκόσμησαν τὴν μειδιάσαντα φυσιογνωμίαν τῆς.

— ὦ! σὰς εὐχαριστῶ κύριε, εἶπεν, εἶσθε τόσο καλὸς!

— Τὸ αἶσθημά μου κυρία.

Καὶ τοσοῦτων ἄλλων φιλοφρονήσεων ἀνταλλαχθεῖσθων, ὁ κύριος Ἀστέρης ἀπῆλθεν προσκληθεὶς τὴν ἐπαύριον εἰς γεῦμα, καθ' ὃ βεβαίως σπουδαίαι συνδιαλέξεις ἐπρόκειτο νὰ λάβωσι χώραν.

Ἡ τρίτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ἐσήμανεν ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου, ὅτε ὁ Γαβριὴλ ἐξεγείρετο τῆς κλίνης καταβεβαρυμένος, ἐναγώνιος, διότι ὁ ὕπνος τοῦ ὑπῆρξεν λήθαργος, τὰ ὄνειρά του φάσματα καὶ νεκροί. . .

— Καὶ πάλιν τρεῖς! διεννοήθη παράδοξον! ὁπόσον ἀπὸ τῆς χθὲς δεισιδαιμονῶν. — Ὅποια ὄνειρα; . . . ὦ! Ἀνθ' μου, Ἀνθ' μου! ἐπεφώνησε καὶ εἰτανάχθη κάτω τῆς κλίνης, δὲν ἐζήτησε οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πῖν, ἀλλ' οὔτε ἐκαλλῶ ἴσθη· μίαν μόνην βάλδον ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας του, καὶ εἶπε εἰς τοὺς γονεῖς! ὅτι ἐξέρχομαι νὰ περιπατήσω, παρήγγειλε πρὸς τὸν ὑπηρέτην του, καὶ τὸ δειπνον θὰ διέλθω μὲ τινὰς φίλους μου.

Εἶπε, καὶ μὲ βήματα ἐσπευσμένα διήρχετο τὰς ὁδοὺς, καὶ ἰδοὺ εὐρέθη πρὸς τὸν βοτανικὸν κήπον. Οὐδεμία μορφή εἰς τὰ παράθυρα, τὰ ὅποια οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔθεσαν ὡς σημεῖον, οὐδεμία σκιά, μόνον

τὸ κενὸν τῆς τετραυτμένης ὑέλου ἐμαρτύρει, ὡς στόμα φόβου, τὸ συμβᾶν τῆς αὐγῆς.

Ἐπλησίασε, καὶ ὅλος συγκίνησις ὅλος ταραχὴ διήλθε κάτωθι τῆς οἰκίας, καὶ ἐνῶ προσεπάθει νὰ ταχύνῃ τὸ βῆμα, οἱ πόδες του ἐμπεδοῦντο ὡς ἀν περιπλέκοντο εἰς μυρία δεσμὰ καὶ καθεν βῆμα του ἐμέτρα ἐζήκοντα πλμῶν; τῆς καρδίας σφοδρῶς καὶ ταχεῖς· ἡ ὄψις του ἐγένετο ὅτε μὲν κάτωχρος ὡς τοῦ νεκροῦ, ὅτε δὲ ὀλοπόρφυρος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του σκοτούμενοι ἐρρίπτον σπινθῆρας ἀπειλοῦντας τὴν ὀρασίν του.

— Θεέ μου! εἶπε τέλος καὶ ἐπακούθησεν εἰς τὸ στέλεχος ἐνὸς δένδρου· Θεέ μου! ἡ καρδία μου. . . . ὦ! τί γλυκὺς πόνος!

Ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρου, μὲ βλέμμα ἀτενὲς ἔμενε θεωρῶν τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας, τὰ παράθυρα, τὴν θύραν, πλὴν οὐδὲ σκιά ἐπρόδιδεν, ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκατοικεῖτο τὸ σκοτὸς ἐπῆλθε, τὸν ὀρίζοντα κατακάλυψεν μαῦρα τοῦ βορῆα νέφη καὶ ἤδη χιονώδης βροχὴ ἤρξατο νὰ πίπτῃ. Τὸ ἀτμοσφαιρικὸν ψῦχος διεπέρα τοῦ Γαβριὴλ τὰ ἐνδύματα, τὴν σάρκα, καὶ διακοινωνοῦν μετὰ τοῦ βίβου τῆς καρδίας ἐπέφερον συγκίνησιν σπασμωδικήν, τὴν ὅποιαν περιέσειεν ἀσθενὲς φῶς, ἐμφανισθὲν ὡς ἔλπιε εἰς ἐν τῶν παραθύρων. Τὸ βλέμμα ἡ καρδία ὁ Γαβριὴλ ὅλος ἐκεῖ προσπλήθη καὶ ἐζήτησε νὰ διακρίνῃ τὴν φυσιογνωμίαν ἐκ τῆς σκιάς. — Ἀλλὰ . . . ἀλλὰ πικρὰ ἀπάτη, ἐκ τῆς ἐργασίας ἐνόησεν, ὅτι ἡ ὑπηρετίς προσέκλειε τὰ παράθυρα καὶ μετ' αὐτῶν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην τὴν μορφήν τοῦ Ἀγγέλου του. . . .

Ἐστέναξε καὶ ἐκινήθη πρὸς τὰ ἐμπρὸς, μὲ τὴν συναίσθησιν ἀνθρώπου λέγοντος, ὑπομονή! μόλις σήμερον ἤρχισα. . . . Ὅτε ὁ θέρους κυλιομένης ἀμάξης τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ, διότι ἡ ἀμάξα ἐφαίνετο βαίνουσα πρὸς αὐτὸν, καὶ ἤδη ὡς πυρόφθαλμος δράκων ἐφάνη ἀπέναντι του διὰ τῶν δύο φανῶν τῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας, τῆς ὁποίας ὁ κώδων ἀντήχησεν, μεγάλη θύρα ἠνεώχθη, καὶ ἀνὴρ περιτετυλιγμένος καταβάς τῆς ἀμάξης εἰσῆλθεν.

— Τί δὲν ἔδιδεν νὰ εἰσῆρχετο καὶ αὐτὸς ἔστω καὶ ὡς ὑπηρετίς τοῦ εὐτυχοῦς ἐκείνου, εἰς τὴν ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος, καὶ μετ' ὀλίγον ἤθελεν εὐρίσκεισθαι εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν ποθητῶν του ἀντικειμένων καὶ ἤθελεν ἀνταλλάσσει φράσεις φιλικὰς καὶ μειδιάματα καὶ τίς οἶδε τί. . διεννοήθη. . καὶ ἐν τῷ ἅμα τῆς ζηλοτυπίας ὁ δαίμων πικρὰ ἔδηξε τὴν καρδίαν του, καὶ ἠσθάνθη τὸν πόνον δριμύν, καὶ ἀνυπόφορον, οὐχὶ γλυκὺν ὡς τοῦ ἔρωτος, συνωφρῶθη συνέσφιγξε τοὺς γρόνθους, τοὺς ὀδόντας καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβεν ἤθος ἀπειλητικόν— θὰ ἰδῶμεν ἐμυρμύρισε— καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀμάξαν, ὅπου ὁ ἀμαξηλάτης ἀναμέων τὸν ἐπιβάτην του εἰσῆλθεν ὅπως προφυλαχθῆ τοῦ ψύχους καὶ τῆς χιονώδους βροχῆς ἧτις ἤρχισε νὰ πίπτῃ.

(ἀκολουθεῖ.)

1.

Τί θέλεις, τί; ἀνατροπὴν τῆς οἰκουμένης πάτης;
 Τὸ ἑναστρὸν στερέωμα τάπητα τῶν ποδῶν σου;
 Θέλεις νὰ ἴδῃς οἱ βυθοὶ τί κρίπτουν τῆς θαλάσσης;
 Εἰπέ· εἶμαι ἱππότης Σου καὶ ἦρωσ τῶν εὐχῶν σου.
 Ἠ, ζήτησον· ζήτηε τὸ πᾶν καὶ δὲν θὰ μὲ προήσῃς,
 Ἀλλὰ νὰ μὴ Σὲ ἀγαπῶ ποτὲ μὴ μὲ ζητήσῃς!

2.

Τί θέλεις, τί; ἐπέκτασιν νὰ δώσω τοῦ ἀπείρου
 Ν' ἀντακλᾶται ἡ γοργὴ μορφή σου ἐλευθέρως;
 Θέλεις τὴν λύραν διὰ σέ· νὰ λάβω τοῦ Ὀμήρου;
 Εἰπέ· τὰ πάντα δύναται ὁ ἐδικός μου ἔρωσ.
 Δὲν ἀγαπῶ ὡς ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι συνήθως,
 Ἐγὼ βαδίζω μόνος μου καὶ ὄχι μὲ τὸ πλῆθος.

3.

Ἠ, τίς εἰξεύρει τί ποθεῖς! Ποῖος θνητὸς γνωρίζει
 Τῆς ἀνψύχου σου ψυχῆς τὰς τολμηρὰς πλάνησεις...
 Τὸ βλέμμα σου τὸν Οὐρανὸν λαθραίως ἀκονίζει,
 Ὡς νὰ ποθῆς τὸν Οὐρανὸν αὐτὸν νὰ κατακτήσῃς.
 Ἀλλ' ὄχι· δὲν ποθεῖς οὐδὲν, οὐδὲν δὲν σὲ ἠδύναι,
 Δὲν θέλεις τίποτε· τὸ πᾶν μικρὸν ἔμπρὸς σου σβύνει.

4.

Πλὴν, φίλη, καὶ τὸν ἔρωτα εἰσέει δὲν γνωρίζεις·
 Οὐδέποτε ἄνθος χλωρὰς Σ' ἐστόλισε μυρσίνης.
 Τὸν ἔρωτ' ἀποφεύγουσα, τὸν Πλάστην ἐξυδρίζεις,
 Τὸν ἑαυτὸν σου βλασφημεῖς, τὴν καλλονὴν σου σβύνεις.
 Ἠ, σπεῦσον· φεύγει ἡ ζωὴ· τὴν αἵρεσιν ἀρήσῃς,
 Καὶ πρὶν ἐκπνεύσῃς ἄθρησκος εἰς ἔρωτα βαπτίσῃς.

5.

Ἄν σχέσεις ἤθελες καὶ Σὺ γήνους νὰ συνδέσῃς,
 Ἐὰν ἀπὸ τὸ ὕψος σου κατέβαινες Σὺ μόνη,
 Κόρης δειλῆς· ἂν ἤθελες ἐσθῆτα νὰ φορέσῃς,
 Ἠ, πόσον ἡ ταπεινώσις σὲ ἤθελεν ὑψῶνει!
 Ἀλλοίμονον· Σὺ μὲθ' ἡμῶν; . . . Ὁ νοῦς μου κυματίζει,
 Καὶ πλάττει φροῦδα ὄνειρα, κ' εἰς ὄνειρα ἐλπίζει.

6.

Καὶ ὁμοῦ, ἂν ἐπιποθῆς ἐκπληκτικὰς θυσίας,
 Ἀρσιώσεις ὑψηλὰς καὶ πύρινον λατρεῖαν,
 Πάθη μεγάλα ἂν ποθῆς καὶ τέρψιν τρικυμίας,
 Σὲ δίδω τὴν καρδίαν μου ὡς ὄλων ἀνταξίαν.
 Ἄν εἰς τὸν κόσμον δὲν χωρῆ ἡ ἀλαζὼν ψυχὴ σου,
 Εἰς μόνῃν τὴν καρδίαν μου ἐλθὲ καὶ κατοπτρίσου.